

DE MACHTIGE MEESTER

DOOR

W. G. VAN DE HULST

Aan :

1941

Uitgegeven door de
Jeugdcommissie
van het Nederlandsch
Bijbelgenootschap
Heerengracht 366
Amsterdam.

DE MACHTIGE MEESTER

Mooie *platen* zijn . . . mooie *verhalen*.

Maar mooie platen *kijken* is een moeilijke kunst.

Wie maar *even* kijkt, heel vluchtig, ziet eigenlijk niets. Wie lang kijkt, en aandachtig, ziet hoe langer hoe meer; en de platen worden hoe langer hoe mooier.

En dan *luisteren*, wat die platen vertellen.

Prachtige verhalen kunnen dat zijn.

Zie maar naar den omslag van het boek.

Een oude man; een bedroefde vrouw; een eigenwijze knecht; een wachtende ezeljongen in de verte; een eenzaam, bergachtig land . . .

Deze plaat vertelt tòch een prachtig verhaal; een verhaal van Gods liefde en Gods almacht. *Hij, de machtige Meester, leidt het leven van Zijn kinderen.*

Wie kent dit verhaal?

Wie het *niet* kent, kan het lezen in den Bijbel, het Woord van God.

Het staat opgeschreven in 2 Koningen 4 : 8 tot 37.

Wie deze mooie plaat *ziet*, zal ook willen weten, wát ze *vertelt*.

Dat is zeker.

„ IK ZAL MIJN LEVEN GEVEN VOOR MIJN BROEDER ! ”

ZORG en droefenis, angst en verdriet,—de mooie plaat is er vol van.
Die man daar in het midden . . .

Hij zakt neer op zijn knieën; hij spreidt zijn handen open, alsof hij alles wel geven, alles wel beloven wil; hij ziet dien machtigen heerser daar onder den prachtigen troonhemel angstig aan, als een smekeling.

„ O, mijn heer, niet *hij*, niet *hij* . . . ! ”

’t Gaat om dien jongen man in zijn blauwe kleed, naast hem. Die staat maar en wacht in stillen angst, wat de machtige heerser spreken zal.

Maar de machtige zwijgt. En in zijn harde, koude ogen is geen medelij.

De wachters met de scherpe speren waken.

De slaaf griffelt alles, wat gezegd, alles wat gedaan wordt in het met was bestreken tafeltje. De gouden zon schittert op het marmer van het prachtig paleis. Maar—al die mannen, in vrees en angst neergedoken, denken aan geen wachters en geen schrijvers en geen pralende zonnenschijn. Zij zien slechts den énen, den machtige, die geen meelij kent. . . . Hun hart wordt door angst gemarteld.

„ Och, mijn heer, toon erbarmen . . . Geef hem, hem de vrijheid weer. En neem mij, neem *mij* in *zijn* plaats. Doe met mij, wat gij wilt. Ik zal mijn leven geven voor mijn broeder . . . ! ”

Smekend zien de trouwe ogen den machtige aan. Wat zal het antwoord zijn?

O, als die mooie plaat nu eens een „ levende ” plaat werd, . . . als we eens horen konden, wat die machtige zeggen zal, als we eens konden zien, wat dan gebeuren gaat . . .

Hoe lang we ook kijken, de plaat staat „ stil ”.

Máár—*lezen* kunnen we deze heel mooie geschiedenis wèl. Ze staat geschreven in den Bijbel. Ze begint in Genesis 37. Dan gaat ze in hoofdstuk 39 verder, tot hoofdstuk 46 toe. Lees haar daar !

ER IS EEN GEHEIM

ARME mensen —*zij* weten het niet.

De kleine jongen, die met zijn scherp hakmes het stro aan stukken snijdt voor zijn ouden vader,—*hij* kent dat stille, grote geheim niet.

En de oude vader zelf, die het stro door het leem kneedt en stenen vormt,—*hij* óók niet. En al die andere zwoegende tobbers, de waterputters en de sjouwers, de gravers en de bouwers,—hoe zouden zij het weten?

En die trotsaard in het midden? Hij is te zwaar en te lui om op *één* ezel te rijden, hij liet zich een zetel bouwen op twee, en een kleine jongen van het slavenvolk moet hem brengen, waarheen hij wil.

Hij kent geen medelij Werken, zwoegen, slaven in den fellen zonnebrand, altijd maar door, altijd maar sneller Stenen, stenen moet hij hebben,—millioenen.

Straks zal hij komen bij zijn heer. Dan is hij geen trotsaard meer. Dan kruipt hij zelf als een slaaf. En dan zal hij vertellen, hoe streng hij geweest is, en hoe hij dat volk zwoegen laat, opdat die tobbers mager worden en ziek, er bij neervallen misschien.

Dan zal die heer glimlachen en tevreden zijn over zijn dienaar, die geen meelij kent; maar—die heer en zijn dienaar,—het *geheim* kennen ze niet.

Als ze het wisten! . . . Ah, ze zouden schaterlachen en spottend zeggen: „Wie zal ons deren?” Misschien zouden ze zeggen: „Ah, góéd, dat we het weten!” . . . máár—*ze weten* het niet.

En de drijver, die zijn stok meedogenloos neerranselt op den moeden, kromgezwoegden rug van den sjouwer, en zo zijn meester dient,—hij denkt aan geen geheim.

Maar—het *is* er, het *is* er tòch!

Daar ginds, ver weg, in een kleine, witte woning, slaapt een jongetje, pasgeboren, in zijn moeders armen.

Dat is het grote, stille, heerlijke geheim, maar die moeder en haar jongetje weten 't zèlf óók niet —nóg niet. God alleen weet het.

Hij werkte dit schone geheim. Hij vergeet Zijn volk niet. Als de nood zo hoog is, het verdriet zo bitter, helpt Hij in heilige stilte.

Wie is dat jongetje? Wat gaat er gebeuren?

Onze Bijbel vertelt het in Exodus 1, 2 en verder. Lees het maar!

„O, LAAT MIJ TOCH MIJN ZWAARD TREKKEN!”

„O, mijn heer koning, laat mij toch mijn zwaard trekken, dat ik dien Simeï, dien hond, die u vloeken en schelden durft, het hoofd afsla . . . !”

In woede wijst de krijgsman naar een man in de verte, die met stenen werpt, die met opgeheven arm vloekt en scheldt, die al maar dichterbij komt, en naar den koning spuwt en het stof van den weg naar hem opschopt.

„O mijn heer koning, laat mij toch . . . !”

Maar de oude koning heft langzaam zijn hand op, alsof hij de woede van den trouwen krijgsman afweren wil . . . „Nee, laat hem maar, laat hem maar schelden en vloeken.”

Een *koning*? . . . Die oude man op den ezel,—een *koning*? Die man, gehuld in een langen mantel, het hoofd in diep verdriet gebogen, en blootvoets;—een rijk en machtig *koning*? . . . Ja, tòch een koning.

Maar wat gebeurt daar dan? Waarom reist die koning weg uit zijn schone stad als een vluchteling? En waarom laat hij het toe, dat die man daar in de verte al nader komt en hem scheldt en vloekt?

O, bitter leed brandt in 's konings hart.

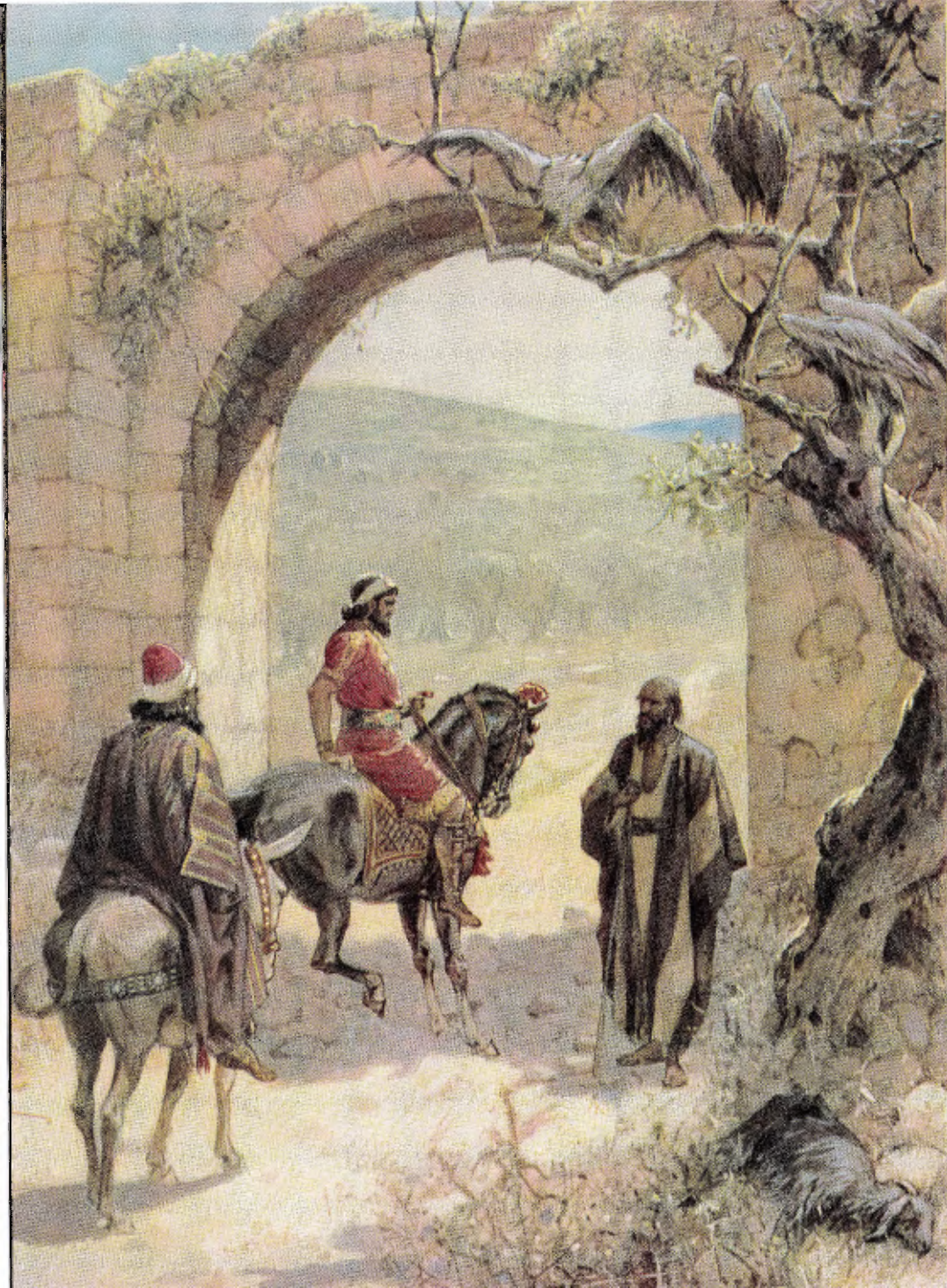
Maar dat bitter leed doet hem *niet* aan die vloekende, scheldende man;—och, neen!

Dat bitter leed doet een *ander* hem aan, een man, van wien de oude koning juist zoveel *houdt*. Dàt is het heel èrge.

Maar wie *is* dan de man van wien de koning zoveel houdt. En waaròm brengt die dit bitter leed over den koning?

Op de plaat is hij niet te zien; maar ver weg nog, achter de witte stad, nadert hij toch. Wie is het dan?

Lees dit heel droeve en toch zo mooie verhaal in den Bijbel. In 2 Samuel 15, 16, 17 en 18 staat het beschreven. En lees dan ook—in 2 Samuel 19: 16 tot 23 hoe het afloopt met „Simeï, dien hond.”

„NIET IK MAAKTE ONS VOLK ONGELUKKIG ;—MAAR GIJ!”

EEN sombere plaat.

Sombere *mensen* met sombere gezichten : bangheid, strengheid, toorn

Sombere *beesten*, daar hoog op de dorre takken bij de poort;—hun sombere koppen wreed, en begerig om toe te schieten op het arme schaap, dat van dorst en honger is gestorven

Somber *land*, dor en verlaten, grauw van 't droge, stuivende stof. De hemel als koper; de aarde als ijzer. Dat hebben de felle hitte en de grote droogte gedaan. Geen gras en geen bloemen meer; verschrompeld blad aan dode bomen.

Somberheid overal.

En die mannen?

De twee daar bij de poort—die ene, de *toornige*; de andere, de *streng*—zij geven elkander de schuld van de ellende, die over land en volk gekomen is.

Wie heeft gelijk? . . . Die *ene*, de toornige, de machtige koning op zijn fiere paard? Of die *andere*, de strenge, blootshoofds en barrevoets, met zijn ruwe stok en zijn mantel van kemelshaar?
Wie?

De derde man, de *bang*, op zijn ezel, luistert naar die twee in grote vrees. Hij hoort bij den koning; hij is de knecht van den koning, *maár*—diep in zijn hart houdt hij toch van dien strengen man in zijn armelijk kleed 't *méést*.

En *hij* weet wel, wie gelijk heeft en wie de schuld is, dat het volk zo ongelukkig werd. Hij weet wel, wie de somberheid bracht.

Hij durft niets zeggen. Hij luistert bang, en wacht

Wat zal er nu gebeuren gaan?

De gieren op de takken krijzen ongeduldig. Wat doen die mensen hier? Dit land van dorheid en dood is toch van de gieren. En ze hebben zo'n honger. En *dààr* ligt hun prooi.

De Bijbel vertelt deze sombere, maar o zo mooie geschiedenis in 1 Koningen 18.

Ze begint eigenlijk in hoofdstuk 17.

En dan?

Wie lezen gaat, leest vanzelf verder.

„DEZE DAG IS EEN DAG VAN GOEDE BOODSCHAP.”

EEN vreemde plaat.

De stille maan staat aan den lichten hemel.

Ze schijnt over de hoge, donkere stad, waar, achter verlichte vensters, nog bange mensen waken.

Ze schijnt ook over verlaten tenten;—over vergeten huisraad en kleding en wapens;—over eten, dat nog op het vuur staat;—over kostbare gouden vaten en edelgesteenten, die achterbleven . . .

Ze schijnt ook over vier stakkers van mensen heen.

Melaatsen zijn het,—arm en ziek en ellendig.

Maar nu, op eens, is geluk gekomen in dat arme, verdrietige leven, een geluk zó wonderlijk, zó groot, dat ze het zelf niet goed begrijpen kunnen.

Als bange, wanhopige tobbers zijn ze in den nacht nader komen sluipen naar het tentenkamp van den vijand, om eten voor hun verschrikkelijken honger. Nergens was eten meer; in de stad ook niet . . . Eten wilden ze vragen, het stelen desnoods. Eten, eten! En dan sterven als 't moest.

En nu? . . . Eten in overvloed, warm op het vuur nog. En wijn in de kannen. En kostbare dingen overal, overal . . . Het hele tentenkamp is op eens van *hen*! De vijand is wég.

En die ene rooft in jachtigen haast de gouden vaten uit de konings-tent; de andere twee vechten om de kostbare juwelen, die ze vonden.

En de vierde, op zijn krukken?

Hij schudt zacht het hoofd. Hij denkt: „Nee, dit mag toch niet, dit mag toch niet . . . Deze dag is een dag van goede boodschap, en wij,—wij zwijgen stil.”

In de donkere stad woont de ellende. Daar sterven de mensen van honger; daar gebeuren vreselijke dingen. En hier, in het tentenkamp, in het *verlaten* tentenkamp van de vijanden? Hier is weelde en overvloed.

Hij keert zich om op zijn krukken. Zijn makkers *moeten* naar hem horen . . . „Wij doen geen recht,” roept hij.

En dan? . . .

Deze vreemde geschiedenis staat in den Bijbel opgeschreven in 2 Koningen 6 : 24 tot 7 : 20. Zij vertelt van Gods almacht en Zijn wonderlijke hulp voor Zijn volk.

DE MACHTIGE MEESTER

Ik! . . .

„Ik, de Rab-saké, ik, de grote generaal van mijn machtigen meester, —*ik* zal het ze zeggen!

Ga uit den weg! . . . Ik zal rijden tot vlak bij de poort, dat al de soldaten en al het volk op den muur van de stad, mijn woorden horen kunnen.

Ik! . . . Ik zal het ze zeggen, dat wij lachen om dien koning van Jeruzalem, en dat wij lachen om dien God van Israël. Wie zal de stad redden uit de hand van mijn machtigen meester, van den groten koning Sanherib van Assyrie? . . . Niemand!

Open de poort! Leg de wapens neer! . . . Ik, de grote Rab-saké, gebied het!”

Daar komt hij aanrijden, de geweldige. Hij slingert zijn felle, trotse woorden omhoog.

En die drie mannen daar vlak bij hem, ze huiveren van schrik . . . Hoe geweldig, hoe machtig is hij!

Zij zijn gekomen uit de stad, om hem uit naam van hun koning te vragen, te smeken, toch weer heen te gaan met zijn leger. Zij willen onderhandelen met hem, ze willen hem schatten beloven . . .

„Ga uit den weg! . . . Ik? Ik doe wat *ik* wil!”

De drie mannen deinzen angstig terug.

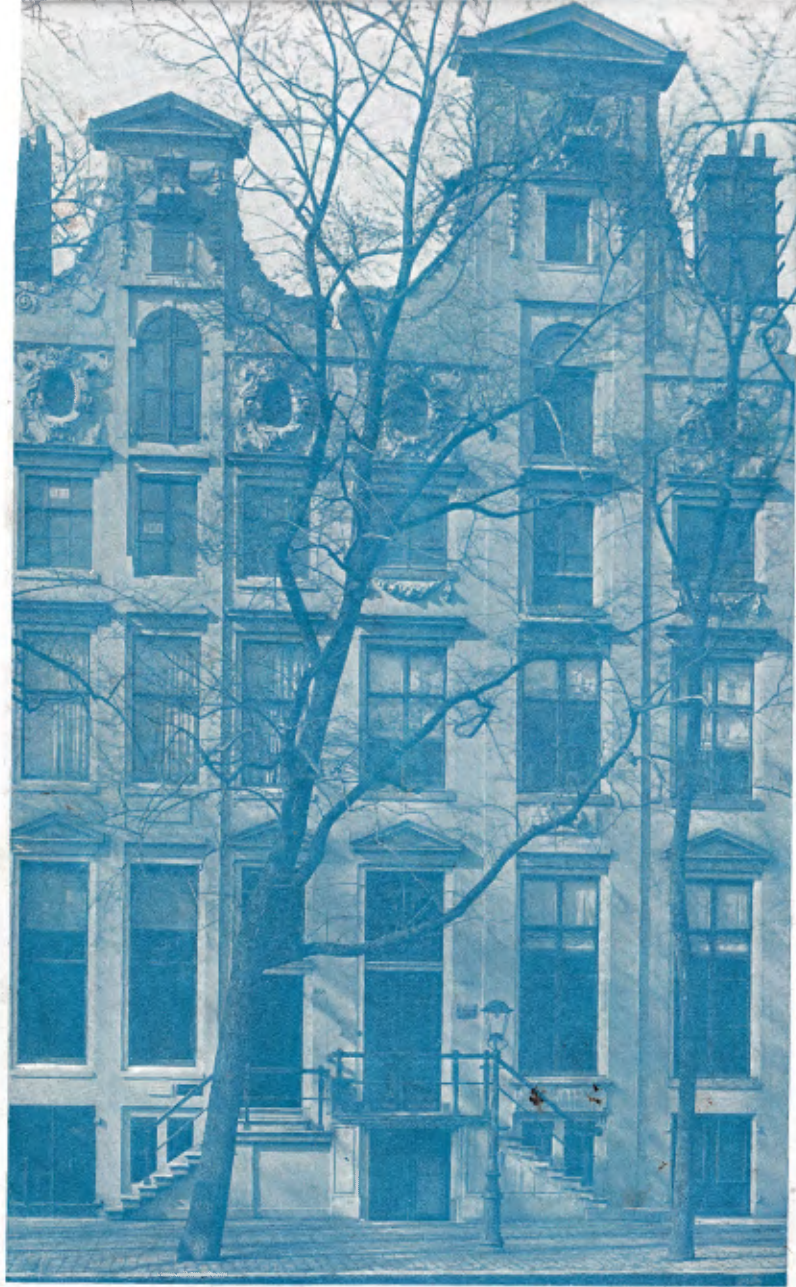
Och, hun arme stad, hun arme koning, hun arme volk! Wat vreselijks zal er *nu* gaan gebeuren?

Maar, in hun angst *vergeten* ze iets. Ja, die Rab-saké, de geweldige, heeft een machtigen meester; maar hun volk, hun koning heeft óók een Meester, een machtigen Meester, machtiger dan alle heersers en alle geweldigen op aarde . . . *God!*

En Hij is het toch, die het lot en het leven van alle mensen en alle volken, van alle vorsten en alle geweldigen houdt in *Zijn* hand. *Hoe trotse heersers ook woeden en dreigen, God in de hemel is het, die alle dingen doet geschieden naar Zijn heiligen wil.*

Wat er gebeuren ging, toen de Rab-saké gesproken had? . . .

Lees het in den Bijbel. Deze geschiedenis begint: 2 Koningen 18: 13, en eindigt met hoofdstuk 19.

HET BIJBELHUIS, HEERENGRACHT 366, AMSTERDAM